

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 7

Η
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΜΑΧΗ

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΠΟΛΙΝ ΜΠΕΪΝΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Τα Χρονικά της Νάρνια 7: Η τελευταία μάχη**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **The Chronicles of Narnia – The Last Battle**
Από τις Εκδόσεις HarperCollins Children's Books, 2001
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: C. S. Lewis
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Πετρούλα Γαβριηλίδου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Γιαννούσης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Pauline Baynes
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Γεωργία-Στέλλα Γυφτοπούλου

© C. S. Lewis Pte Ltd, 1956

© Εικονογράφησης: Pauline Baynes, C. S. Lewis Pte Ltd 1956

The Chronicles of Narnia®, Narnia® and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia, are trademarks of C. S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Published by Psichogios Publications under license from the C. S. Lewis Company Ltd.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2023

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2023

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-5184-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-5185-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psichogios.gr

psichogios.gr

Κ. Σ. ΛΙΟΥΙΣ

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΝΑΡΝΙΑ ♦ 7

Η
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ
ΜΑΧΗ

Μετάφραση: Πετρούλα Γαβριλίδου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Στη Λίμνη Καζάνι.	9
2. Η βιασύνη του βασιλιά	21
3. Ο πίθηκος σε όλο του το μεγαλείο.	33
4. Τι έγινε εκείνη τη νύχτα.	46
5. Πώς έφτασε η βοήθεια στον βασιλιά	57
6. Αρκετή δουλειά μέσα σε ένα βράδυ	69
7. Κάτι κυρίως για τους Νάνους	80
8. Τι νέα έφερε ο αετός	93
9. Η μεγάλη συνέλευση στον Λόφο με τον Στάβλο	104
10. Ποιος θα μπει στον Στάβλο;	116
11. Ραγδαίες εξελίξεις	129
12. Μέσα από την πόρτα του Στάβλου	141
13. Πώς οι Νάνοι δεν άλλαζαν μυαλά με τίποτα	153
14. Η νύχτα έπεσε στη Νάρνια.	167
15. Ακόμα πιο ψηλά, ακόμα πιο βαθιά	179
16. Αποχαιρετισμός στις Χώρες της Σκιάς.	190

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Στη Λίμνη Καζάνι

Τις τελευταίες μέρες της Νάρνια, μακριά προς τη Δύση, πέρα απ' το Φανάρι της Ερημιάς και κοντά στον μεγάλο Καταρράκτη, ζούσε ένας πίθηκος. Ήταν τόσο γέρος, που κανείς δε θυμόταν πότε είχε πρωτοέρθει για να μείνει σε κείνα τα μέρη. Επίσης, ήταν ο πιο έξυπνος, ο πιο άσχημος και ο πιο ρυτιδιασμένος πίθηκος που μπορείς να φανταστείς. Ζούσε σε ένα μικρό ξύλινο σπίτι με φύλλα για σκεπή, πάνω στη διχάλα ενός πελώριου δέντρου, και τον έλεγαν Ξεφτέρη. Σε κείνη τη μεριά του δάσους ζούσαν και μερικά ζώα που μιλούν και άνθρωποι και νάνοι ή πλάσματα κάθε είδους, αλλά ο Ξεφτέρης είχε φίλο και γείτονα μόνο έναν γάιδαρο που τον έλεγαν Αγαθιάρη. Τουλάχιστον έτσι ισχυρίζονταν και οι δυο, ότι δηλαδή ήταν φίλοι, αλλά αν έκρινες από τον τρόπο που συμπεριφέρονταν ο ένας στον άλλον, θα έλεγες ότι ο Αγαθιάρης ήταν περισσότερο σκλάβος του Ξεφτέρη παρά φίλος του. Αυτός έκανε όλες τις δουλειές. Όταν πήγαιναν μαζί στο ποτάμι, ο Ξεφτέρης γέμιζε τα μεγάλα ασκιά με νερό, αλλά εκείνος που τα κουβαλούσε πίσω ήταν ο Αγαθιάρης. Όταν ήθελαν κάτι από τις πόλεις που ήταν πιο κάτω, μακριά από το ποτάμι, ο Αγαθιάρης ήταν αυτός που πήγαινε με τα καλάθια άδεια στη ράχη του και τα γύριζε πίσω γε-

μάτα και βαριά. Κι όλα τα καλούδια που έφερε ο Αγαθιάρης τα έτρωγε ο Ξεφτέρης· γιατί, όπως έλεγε, «Το βλέπεις, Αγαθιάρη, εγώ δεν μπορώ να φάω χορτάρι και γαϊδουράγκαθα όπως εσύ, επομένως είναι λογικό να αναπληρώνω με άλλους τρόπους». Κι ο Αγαθιάρης απαντούσε πάντα: «Φυσικά, Ξεφτέρη, φυσικά. Το καταλαβαίνω».

Ο Αγαθιάρης δεν παραπονιόταν ποτέ, επειδή ήξερε πως ο Ξεφτέρης ήταν πολύ πιο έξυπνος από τον ίδιο και πίστευε ότι ήταν πολύ ευγενικό εκ μέρους του πίθηκου που τον είχε κάνει φίλο. Κι αν καμιά φορά ο Αγαθιάρης προσπαθούσε να διαφωνήσει σε κάτι, ο Ξεφτέρης όλο του έλεγε: «Κοίτα τώρα, Αγαθιάρη, εγώ ξέρω καλύτερα από σένα τι πρέπει να γίνει. Αφού το ξέρεις πως δε σου κόβει και τόσο». Κι ο Αγαθιάρης απαντούσε πάντα: «Όχι, Ξεφτέρη. Αλήθεια είναι αυτό. Δε μου κόβει». Μετά αναστέναζε κι έκανε ό,τι του έλεγε ο Ξεφτέρης.

Ένα πρωί, στις αρχές του χρόνου, περπατούσαν οι δυο τους στην όχθη της Λίμνης Καζάνι. Η Λίμνη Καζάνι είναι μια μεγάλη λίμνη ακριβώς κάτω από τα βράχια της δυτικής άκρης της Νάρνια. Ο μεγάλος Καταρράκτης πέφτει μέσα της με μια εκκωφαντική βροντή και από την άλλη πλευρά κυλάει ο ποταμός της Νάρνια. Ο Καταρράκτης κάνει τη λίμνη να χοροπηδάει συνέχεια και να αφρίζει και να αναδεύεται γύρω γύρω σαν να κοχλάζει, και γι' αυτό, φυσικά, πήρε την ονομασία Καζάνι. Η λίμνη είναι ακόμα πιο ζωντανή στις αρχές της άνοιξης, όταν ο Καταρράκτης φουσκώνει απ' όλο το χιόνι που λιώνει και κατεβαίνει από τα βουνά που είναι πέρα μακριά από τη Νάρνια, στη Δυτική Ερημιά, απ' όπου και έρχεται ο ποταμός. Και καθώς κοιτούσαν τη Λίμνη Καζάνι, ο Ξεφτέρης έδειξε ξαφνικά κάτι με το σκούρο, αδύνατο δάχτυλό του και είπε:

«Κοίτα! Τι είναι αυτό;»

«Τι είναι ποιο;» είπε ο Αγαθιάρης.

«Αυτό το κίτρινο πράγμα που μόλις έπεσε από τον Καταρράκτη. Κοίτα! Να το πάλι, επιπλέει. Πρέπει να μάθουμε τι είναι».

«Πρέπει;» ρώτησε ο Αγαθιάρης.

«Φυσικά και πρέπει», απάντησε ο Ξεφτέρης. «Μπορεί να είναι χρήσιμο. Άντε, πήδα μέσα στη λίμνη σαν καλός φίλος που είσαι και ψάρεψέ το. Μετά θα μπορέσουμε να το δούμε καλά».

«Να πηδήξω στη λίμνη;» είπε ο Αγαθιάρης και τίναξε τα μακριά αυτιά του.

«Ε, πώς θα το πιάσουμε, αν δε βουτήξεις;» είπε ο πίθηκος.

«Μα...» έκανε ο Αγαθιάρης, «δε θα ήταν καλύτερα να έμπαινες εσύ; Εξάλλου, εσύ θέλεις να μάθεις τι είναι, εμένα δε με πολυνοιάζει. Άσε που έχεις και χέρια. Είσαι το ίδιο καλός με άνθρωπο ή νάνο, όταν είναι να πιάσεις κάτι. Εγώ μόνο οπλές έχω».

«Πραγματικά, Αγαθιάρη», είπε ο Ξεφτέρης, «από σένα δεν περίμενα τέτοια κουβέντα. Ειλικρινά, δε σε είχα ικανό».

«Γιατί, τι κακό είπα;» ψέλλισε ο γάιδαρος κάπως μετανωμένος, αφού είδε ότι ο Ξεφτέρης είχε προσβληθεί βαθύτατα. «Αυτό που ήθελα να πω ήταν ότι...»

«Ότι θέλεις να πέσω εγώ στο νερό», είπε ο πίθηκος. «Λες και δεν ξέρεις, και μάλιστα καλά, τι αδύναμα πνευμόνια έχουν όλοι οι πίθηκοι και πόσο εύκολα αρπάζουν κρουολογήματα! Πολύ καλά, λοιπόν. Θα μπω εγώ. Ήδη έχω ξεπαγιάσει με αυτόν τον τσουχτερό αέρα. Αλλά θα μπω. Πιθανότατα θα τα κακαρώσω. Και τότε θα στενοχωρηθείς». Ο Ξεφτέρης μιλούσε σαν έτοιμος να βάλει τα κλάματα.

«Σε παρακαλώ, όχι, όχι, μην μπεις», είπε ο Αγαθιάρης, μισογκαρίζοντας και μισομιλώντας. «Δεν εννοούσα ποτέ κάτι τέτοιο, Ξεφτέρη, αλήθεια σου λέω. Ξέρεις πόσο βλάκας είμαι και πως δεν μπορώ να σκεφτώ πάνω από ένα πράγμα τη φορά. Είχα ξεχάσει πόσο αδύναμα είναι τα πνευμόνια σου. Φυσικά και θα μπω εγώ. Ούτε να σου περνάει από το μυαλό να μπεις εσύ. Υποσχέσου μου ότι δε θα μπεις, Ξεφτέρη!»

Έτσι ο Ξεφτέρης το υποσχέθηκε και ο Αγαθιάρης ξεκί-

νησε κλίπιτι-κλοπ με τις τέσσερις οπλές του και έκανε τον γύρο πάνω στα βράχια της όχθης της λίμνης μέχρι να βρει ένα μέρος όπου μπορούσε να μπει. Πέρα από το κρύο, δεν ήταν αστείο πράγμα να μπει μέσα στο νερό που άφριζε κι ήταν και μπούζι, και ο Αγαθιάρης στεκόταν κι έτρεμε ένα ολόκληρο λεπτό προτού τ' αποφασίσει να βουτηχτεί. Αλλά τότε του φώναξε ο Ξεφτέρης από πίσω: «Μήπως καλύτερα να πάω εγώ τελικά, Αγαθιάρη;» Κι όταν το άκουσε ο Αγαθιάρης, είπε: «Όχι, όχι. Μου το υποσχέθηκες. Μπήκα τώρα». Και μπήκε.

Μια μεγάλη ποσότητα αφρού τον χτύπησε στο πρόσωπο, του μπούκωσε το στόμα με νερό και τον τύφλωσε. Μετά βρέθηκε ολόκληρος κάτω από το νερό για λίγα δευτερόλεπτα και, όταν βγήκε ξανά στην επιφάνεια, βρισκόταν σε τελείως διαφορετική πλευρά της λίμνης. Ύστερα η δίνη τον άρπαξε και τον στριφογύρισε ξανά και ξανά κι όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που τον έφερε κάτω από τον Καταρράκτη, και η ορμή του νερού τον βούλιαξε βαθιά, πολύ βαθιά, τόσο, που νόμιζε πως δε θα άντεχε να κρατήσει την ανάσα του μέχρι να ξαναβγει. Κι όταν τα κατάφερε και βρέθηκε επιτέλους κάπου κοντά στο πράγμα που προσπαθούσε να πιάσει, εκείνο απομακρύνθηκε, μέχρι που έφτασε κάτω από τον Καταρράκτη κι αυτό, και το νερό το παρέσυρε στον πάτο. Όταν ξαναβγήκε και το πράγμα στην επιφάνεια, ήταν πιο μακριά από πριν.

Όμως κάποτε, όταν ο γάιδαρος κόντευε να ψοφήσει από την κούραση και είχε μελανιές παντού κι είχε μουδιάσει απ' το κρύο, κατάφερε να το αρπάξει με τα δόντια του. Και βγήκε έξω κουβαλώντας το, και οι μπροστινές οπλές του μπουρδουνκλώνονταν μέσα του, γιατί το πράγμα αυτό ήταν μεγάλο σαν χαλί και πολύ βαρύ, παγωμένο και γλιτσερό.

Το πέταξε μπροστά στον Ξεφτέρη και στάθηκε στάζοντας, τρέμοντας και πασχίζοντας να ξελαχανιάσει. Όμως ο πίθηκος ούτε που τον κοίταξε ούτε που τον ρώτησε πώς ένωθε. Παραήταν απασχολημένος να τριγυρνάει γύρω από το πράγμα, να το απλώνει, να το πατικώνει και να το μυρίζει.

Μετά, με μια πονηρή λάμψη στα μάτια του, είπε: «Είναι τομάρι λιονταριού».

«Εε... αα... αα... ναι, ε;» έκανε έκπληκτος ο Αγαθιάρης.

«Για να δούμε τώρα... για να δούμε... για να δούμε...» είπε ο Ξεφτέρης στον εαυτό του, γιατί είχε πέσει σε βαθιά περυσυλλογή.

«Ποιος να σκότωσε, άραγε, το καημένο το λιοντάρι;» είπε έπειτα από λίγο ο Αγαθιάρης. «Έπρεπε να το είχαν θάψει. Να του κάνουμε κηδεία».

«Α, δεν ήταν λιοντάρι που μιλάει», είπε ο Ξεφτέρης. «Μη χολοσκάς με τέτοια. Δεν έχει ζώα που μιλούν πέρα από τους καταρράκτες, πάνω στη Δυτική Ερημιά. Αυτό το τομάρι πρέπει να ήταν κάποιου άγριου λιονταριού».

Αυτό, πάντως, ήταν αλήθεια. Ένας κυνηγός, ένας άνθρωπος είχε σκοτώσει και είχε γδάρει αυτό το λιοντάρι, κάπου ψηλά στη Δυτική Ερημιά, πριν από μερικούς μήνες. Αλλά αυτό δεν αφορά την ιστορία μας.

«Και πάλι, Ξεφτέρη», επέμεινε ο Αγαθιάρης, «ακόμα κι αν το τομάρι ήταν κάποιου άγριου λιονταριού, δεν πρέπει να του κάνουμε μια σωστή κηδεία; Θέλω να πω, δεν είναι τα λιοντάρια κάτι, ας πούμε... κάτι ιερό; Εξαιτίας τού ξέρεις... ποιου. Κατάλαβες;»

«Μην αρχίζεις τώρα και βάζεις ιδέες στο κεφάλι σου, Αγαθιάρη», του είπε ο Ξεφτέρης. «Γιατί, ξέρεις, δεν είναι το φόρτε σου να σκέφτεσαι. Θα φτιάξουμε ένα ωραίο ζεστό

πανωφόρι από αυτό εδώ το τομάρι, για να το έχεις για τον χειμώνα».

«Α, δε νομίζω πως μου αρέσει αυτό», είπε ο γάιδαρος. «Θα ήταν σαν... δηλαδή, τα άλλα ζώα θα νόμιζαν πως... θέλω να πω, δε θα ένιωθα...»

«Μα, τι κάθεσαι και λες;» τον αποπήρε ο Ξεφτέρης και έξιψε το κεφάλι του με τον ανάποδο τρόπο που ξύνονται οι πίθηκοι.

«Νομίζω πως είναι ασέβεια προς το Μεγάλο Λιοντάρι, τον ίδιο τον Ασλάν, αν ένας γάιδαρος όπως εγώ τριγυρνάει ντυμένος με προβιά λιονταριού», είπε ο Αγαθιάρης.

«Σταμάτα τώρα τις διαφωνίες, να χαρείς», του είπε ο Ξεφτέρης. «Τι καταλαβαίνει ένας γάιδαρος σαν κι εσένα από τέτοια πράγματα; Αφού το ξέρεις κι εσύ, βρε Αγαθιάρη, ότι δε σου κόβει, γιατί δεν αφήνεις εμένα να κατεβάζω τις ιδέες; Γιατί δε μου φέρεσαι όπως σου φέρομαι κι εγώ; Εγώ δεν είπα ποτέ ότι μπορώ να τα κάνω όλα. Ξέρω ότι εσύ είσαι καλύτερος από μένα σε κάποια πράγματα. Γι' αυτό σ' άφησα να μπεις στη λίμνη... ήξερα ότι εσύ θα το έκανες καλύτερα. Αλλά γιατί δε μ' αφήνεις με τη σειρά μου να κάνω κάτι που εγώ μπορώ κι εσύ δεν μπορείς; Δε μου επιτρέπεται να κάνω τίποτα; Να είσαι δίκαιος, σε παρακαλώ. Σειρά σου και σειρά μου».

«Α, ναι, βέβαια, έτσι όπως το λες», συμφώνησε ο Αγαθιάρης.

«Θα σου πω τι θα κάνουμε», συνέχισε ο Ξεφτέρης. «Λέω εσύ να κατέβεις σβέλτα το ποτάμι μέχρι το Πέρασμα του Τσίπινγκ και να δεις αν έχουν τίποτα πορτοκάλια ή μπανάνες».

«Μα, είμαι πτώμα, βρε Ξεφτέρη», παραπονέθηκε ο Αγαθιάρης.

«Ναι, αλλά είσαι και παγωμένος και μούσκεμα», είπε ο

πίθηκος. «Χρειάζεσαι κάτι να σε ξεστάνει. Ένα σβέλτο τρεξιματάκι είναι ό,τι πρέπει. Άσε που έχει και παζάρι σήμερα στο Τσίπινγκ». Και τότε, φυσικά, ο Αγαθιάρης είπε πως θα πήγαινε.

Μόλις έμεινε μόνος του ο Ξεφτέρης, άρχισε να σέρνεται, πότε στα δυο του πόδια και πότε στα τέσσερα, μέχρι που έφτασε στο δέντρο του. Εκεί κρεμάστηκε από κλαδί σε κλαδί, μιλώντας μόνος του και χαμογελώντας όλη την ώρα, ώσπου χώθηκε στο σπιτάκι του. Βρήκε βελόνα και κλωστή κι ένα μεγάλο ψαλίδι· γιατί ήταν έξυπνος πίθηκος και οι Νάνοι τού είχαν μάθει πώς να ράβει. Πήρε το κουβάρι την κλωστή (ήταν πολύ παχιά, έμοιαζε περισσότερο με σπάγκο) και

την έβαλε στο στόμα του, έτσι που το μάγουλό του φούσκωσε σαν να πιπιλούσε μια μεγάλη καραμέλα. Έπιασε τη βελόνα με τα χείλη του και κράτησε το ψαλίδι με το αριστερό του πόδι. Έπειτα κατέβηκε από το δέντρο και παραπατώντας έφτασε στο τομάρι του λιονταριού. Εκεί έσκυψε κι έπιασε δουλειά.

Είδε αμέσως ότι το σώμα του τομαριού του λιονταριού παραήταν μακρύ για τον Αγαθιάρη κι ότι ο λαιμός θα του ερχόταν κοντός. Έτσι, έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι από τον κορμό και το έφτιαξε μακρύ κολάρο για τον ψηλό λαιμό του Αγαθιάρη. Μετά, χώρισε το κεφάλι από το σώμα και έραψε το κολάρο ανάμεσα στο κεφάλι και στους ώμους. Έβαλε κλωστές και στις δυο άκρες του τομαριού, για να δένουν κάτω από το στέρνο και την κοιλιά του Αγαθιάρη. Κάθε τόσο περνούσε πάνω από το κεφάλι του κανένα πουλί και τότε ο Ξεφτέρης σταματούσε τη δουλειά του και κοιτούσε ψηλά ανήσυχος. Δεν ήθελε να δουν τι έκανε. Μα, κανένα από τα πουλιά που είδε δεν ήταν πουλί που μιλάει, κι έτσι δεν είχε σημασία.

Αργά το απόγευμα επέστρεψε ο Αγαθιάρης. Δεν κάλπαζε, περπατούσε βαριά και υπομονετικά, όπως κάνουν τα γαϊδούρια.

«Δεν είχε καθόλου πορτοκάλια ούτε μπανάνες. Και είμαι πολύ κουρασμένος», είπε και κάθισε ξερός.

«Έλα να δοκιμάσεις το καινούργιο σου, πανέμορφο πανωφόρι από το τομάρι του λιονταριού», του είπε ο Ξεφτέρης.

«Ωχ, άσε με πια με το παλιοτόμαρο!» αντέδρασε ο Αγαθιάρης. «Θα το δοκιμάσω το πρωί. Απόψε είμαι ψόφιος».

«Είσαι πολύ αχάριστος, Αγαθιάρη», είπε ο Ξεφτέρης. «Αν εσύ είσαι ψόφιος, εγώ τι να πω; Όλη μέρα που εσύ έκανες

την όμορφη, αναζωογονητική βολτούλα σου κάτω στην κοιλάδα, εγώ ξεθεώθηκα να σου φτιάχνω το πανωφόρι. Τα χέρια μου πονάνε τόσο, που με το ζόρι κρατάω το ψαλίδι. Και τώρα ούτε ένα ευχαριστώ δεν ακούω... ούτε καν κοιτάξεις το πανωφόρι... ούτε σε νοιάζει... ούτε... ούτε...»

«Καλέ μου, Ξεφτέρη», είπε ο Αγαθιάρης κι αμέσως πετάχτηκε όρθιος, «χίλιες φορές συγγνώμη. Ήμουν απαίσιος. Φυσικά και θέλω πολύ να το δοκιμάσω. Και φαίνεται θαυμάσιο. Φόρεσέ μου το αμέσως. Άντε να χαρείς».

«Τότε στάσου ακίνητος», είπε ο πίθηκος. Το τομάρι ήταν βαρύ κι ασήκωτο, αλλά στο τέλος, με πολύ τράβηγμα και σπρώξιμο και φύσημα και ξεφύσημα, κατάφερε να το φορέσει στον γάιδαρο. Το έδεσε κάτω από τον κορμό του Αγαθιάρη, έδεσε και τα πόδια του τομαριού στα πόδια του, και την ουρά στην ουρά του. Από το ανοιχτό στόμα του λιονταριού φαινόταν μπόλικη από την γκριζα μουσούδα του Αγαθιάρη. Όποιος είχε δει ποτέ αληθινό λιοντάρι δε θα το έχαβε με τίποτα. Αν όμως κάποιος δεν είχε τύχει να δει κι έβλεπε τον Αγαθιάρη με το λιονταρίσιο τομάρι του, μπορεί και να τον περνούσε για λιοντάρι. Βέβαια, μόνο αν δεν ερχόταν πολύ κοντά κι αν το φως δεν ήταν πολύ δυνατό κι αν ο Αγαθιάρης δεν γκάριζε και δεν έκανε κανέναν θόρυβο με τις σπλές του.

«Υπέροχος, υπέροχος!» φώναξε ο πίθηκος. «Αν σε έβλεπε τώρα κανείς, θα σε περνούσε για τον Ασλάν αυτοπροσώπως, το Μεγάλο Λιοντάρι».

«Α, μα αυτό θα ήταν τρομερό!» είπε ο Αγαθιάρης.

«Όχι δα», έκανε ο Ξεφτέρης. «Θα έκαναν όλοι ό,τι και να τους έλεγες».

«Εγώ δε θέλω να διατάζω».

«Σκέψου όμως πόσες καλές πράξεις θα κάναμε!» είπε ο Ξεφτέρης. «Βέβαια, θα είχες εμένα να σε συμβουλευώ. Θα σου έλεγα σοφές διαταγές να τους δίνεις. Κι όλοι θα έπρεπε να μας υπακούν, ακόμα κι ο ίδιος ο βασιλιάς. Θα βάζαμε μια τάξη σε όλα στη Νάρνια».

«Μα, δεν είναι όλα σε τάξη τώρα;» απόρησε ο Αγαθιάρης.

«Τι;» φώναξε ο Ξεφτέρης. «Όλα σε τάξη... όταν δεν υπάρχουν πορτοκάλια και μπανάνες;»

«Ναι, αλλά ξέρεις», είπε ο Αγαθιάρης, «δεν υπάρχουν και πολλοί... βασιικά, δε νομίζω πως υπάρχει άλλος πέρα από σένα που να θέλει τέτοια πράγματα».

«Είναι και η ζάχαρη, όμως», είπε ο Ξεφτέρης.

«Χμμ, ναι», παραδέχτηκε ο γάιδαρος. «Ωραία θα ήταν να είχαμε περισσότερη ζάχαρη».

«Εντάξει, τότε κανονίστημε», είπε ο πίθηκος. «Εσύ θα κάνεις ότι είσαι ο Ασλάν κι εγώ θα σου λέω τι να λες».

«Όχι, όχι, όχι!» αντιστάθηκε ο Αγαθιάρης. «Μη λες τέτοια τρομερά πράγματα. Δεν είναι σωστό, Ξεφτέρη. Μπορεί να μην είμαι έξυπνος, αλλά μέχρι τόσο μου κόβει. Τι θα απογίνουμε αν εμφανιστεί ο αληθινός Ασλάν;»

«Εγώ πιστεύω πως θα χαιρόταν, και πολύ μάλιστα», επέμεινε ο Ξεφτέρης. «Μη σου πω ότι μας έστειλε και το τομάρι του λιονταριού επίτηδες, για να στρώσουμε εμείς λίγο τα πράγματα. Εξάλλου, ποτέ δεν εμφανίζεται, όπως ξέρεις. Στις μέρες μας, τουλάχιστον».

Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε ένα δυνατό μπουμπουνητό ακριβώς πάνω από το κεφάλι τους και η γη σείστηκε σαν να έγινε μικρός σεισμός. Τα δυο ζώα έχασαν την ισορροπία τους κι έπεσαν κάτω με τα μούτρα.

«Να!» κραύγασε ο Αγαθιάρης, μόλις κατάφερε να συνέλθει. «Αυτό ήταν σημάδι, προειδοποίηση. Το ήξερα εγώ ότι πηγαίναμε να κάνουμε κάτι φοβερό και τρομερό. Βγάλε αυτό το άθλιο τομάρι από πάνω μου αμέσως!»

«Όχι, όχι!» διαφώνησε ο πίθηκος (που το μυαλό του έπαιρνε πολύ γρήγορες στροφές). «Είναι σημάδι για το ακριβώς αντίθετο. Πάνω που ετοιμαζόμουν να σου πω ότι, αν ο αληθινός Ασλάν, όπως τον λες, ήθελε να προχωρήσουμε το σχέδιό μας, θα μας έστελνε μια βροντή κι έναν σεισμό. Στην άκρη της γλώσσας μου το είχα, μόνο που ήρθε το σημάδι προτού προλάβω να το πω. Τώρα πρέπει να το κάνεις, Αγαθιάρη. Και, σε παρακαλώ, μην το παρατραβάς τώρα με τις διαφωνίες. Αφού ξέρεις ότι εσύ δεν τα καταλαβαίνεις αυτά τα πράγματα. Τι ξέρει ένας γαίδαρος από σημάδια;»

Η βιασύνη του βασιλιά

Περίπου τρεις εβδομάδες αργότερα ο τελευταίος βασιλιάς της Νάρνια καθόταν κάτω από μια μεγάλη βελανιδιά, δίπλα στο μικρό κυνηγετικό καταφύγιο του, όπου πήγαινε συχνά για καμιά δεκαριά μέρες όταν είχε ευχάριστο, ανοιξιάτικο καιρό. Ήταν ένα χαμηλοτάβανο καταφύγιο με αχυροσκεπή, κοντά στα ανατολικά σύνορα, στο Φανάρι της Ερημιάς και λίγο πιο πέρα από το σημείο όπου συναντιούνται τα δυο ποτάμια. Στον βασιλιά άρεσε πολύ να μένει εκεί, γιατί η ζωή ήταν απλή και χαλαρή, μακριά από τα μεγαλεία και τις επισημότητες του Κάιρ Πάραβελ, που ήταν η βασιλική πόλη. Τον έλεγαν βασιλιά Τίριαν και ήταν κάπου ανάμεσα στα είκοσι με είκοσι πέντε. Είχε πλάτες φαρδιές και γερές, χέρια και πόδια γεμάτα δυνατούς μυς, αλλά το γένι του ήταν ακόμη αραιό. Είχε μάτια γαλανά κι ένα ατρόμητο, ειλικρινές πρόσωπο.

Κανείς άλλος δεν ήταν μαζί του εκείνο το ανοιξιάτικο πρωί πέρα από τον πιο αγαπημένο του φίλο, τον Διαμάντη τον Μονόκερο. Οι δυο τους αγαπιούνταν σαν αδέρφια και είχαν σώσει πολλές φορές ο ένας τη ζωή του άλλου στους πολέμους. Το μεγαλοπρεπές ζώο στεκόταν δίπλα στον θρόνο του βασιλιά με τον λαιμό του λυγισμένο και γυάλιζε το γαλάζιο κέρατό του πάνω στο γαλατένιο του πλευρό.

«Σήμερα, Διαμάντη, δεν μπορώ να στρωθώ σε καμιά δουλειά και σε κανένα άθλημα», είπε ο βασιλιάς. «Στο μυαλό μου έχω μόνο αυτό το υπέροχο νέο. Λες να μάθουμε τίποτα παραπάνω γι' αυτό σήμερα;»

«Είναι οι πιο υπέροχες ειδήσεις που ακούστηκαν ποτέ στις μέρες μας και στις μέρες των πατεράδων και τον παππούδων μας, αφέντη μου», είπε ο Διαμάντης, «αρκεί να είναι αλήθεια».

«Πώς να μην είναι αλήθεια;» είπε ο βασιλιάς. «Πάει πάνω από μια βδομάδα που ήρθαν τα πρώτα πουλιά και πετώντας μας είπαν το νέο, ότι ο Ασλάν είναι εδώ, ότι ο Ασλάν ήρθε ξανά στη Νάργια. Και μετά ήρθαν οι σκίουροι. Αυτοί δεν τον είχαν δει, αλλά είπαν ότι σίγουρα ο Ασλάν βρισκόταν στα δάση. Έπειτα ήρθε το ελάφι, που είπε ότι τον είχε δει με τα ίδια του τα μάτια, από μακριά όμως, με φεγγαρόφωτο, στο Φανάρι της Ερημιάς. Μετά ήρθε εκείνος ο μελαψός άνθρωπος με τη γενειάδα, ο έμπορος από την Κάλορμιν. Οι Καλορμινέζοι δεν ενδιαφέρονται για τον Ασλάν όπως εμείς, αλλά ο άνθρωπος μιλούσε σαν να ήταν κάτι αναμφισβήτητο. Και χθες το βράδυ τα ίδια με τον ασβό κι αυτός είχε δει τον Ασλάν».

«Πράγματι, αφέντη», απάντησε ο Διαμάντης, «και τα πιστεύω όλα αυτά. Αν δείχνω το αντίθετο, είναι μόνο και μόνο επειδή η χαρά μου είναι τόσο μεγάλη, που δεν αφήνει την πίστη μου να στεριώσει. Θα έλεγα πως είναι τόσο ωραίο το νέο, που δυσκολεύομαι να το πιστέψω».

«Ναι», είπε ο βασιλιάς με έναν βαθύ αναστεναγμό, σχεδόν ριγώντας από χαρά. «Ξεπερνάει κάθε ελπίδα που μπορεί να είχα ποτέ σε όλη μου τη ζωή».

«Άκου!» είπε ο Διαμάντης κι έγειρε το κεφάλι του στη μια πλευρά τεντώνοντας τ' αυτιά του μπροστά.

«Τι είναι;» ρώτησε ο βασιλιάς.

«Οπλές, αφέντη», είπε ο Διαμάντης. «Άλογο που καλπάζει. Πολύ βαρύ άλογο. Πρέπει να είναι κάποιος Κένταυρος. Και να τον, έφτασε».

Ένας πελώριος Κένταυρος με χρυσή γενειάδα, ανθρωπινό ιδρώτα στο μέτωπό του και αλογίσιο ιδρώτα στα καστανά πλευρά του έτρεξε κοντά στον βασιλιά, σταμάτησε και υποκλίθηκε μέχρι κάτω το χώμα. «Χαίρε, βασιλιά!» φώναξε με φωνή βαθιά σαν ταύρου.

«Γεια και χαρά σου!» είπε ο βασιλιάς και κοίταξε πίσω του, προς την πόρτα του κυνηγετικού καταφυγίου. «Μια κούπα κρασί για τον ευγενικό Κένταυρο. Καλωσόρισες, Ρούνιτ».

Ένας ιπποκόμος βγήκε από το σπίτι κουβαλώντας μια μεγάλη ξύλινη κούπα με παράξενα σκαλίσματα και την πρόσφερε στον Κένταυρο.

Νάρνια... εκεί όπου τα ψέματα τροφοδοτούν τον φόβο... όπου η πίστη δοκιμάζεται... όπου κάθε ελπίδα φαίνεται να έχει χαθεί. Τις τελευταίες μέρες της Νάρνια η χώρα αντιμετωπίζει τη μεγαλύτερη απειλή – όχι από κάποιον ξένο εισβολέα, αλλά από έναν εσωτερικό εχθρό. Ψέματα και προδοσία είναι βαθιά ριζωμένα, και μόνο ο βασιλιάς και μια μικρή ομάδα που τον ακολουθεί πιστά μπορούν να αποτρέψουν την καταστροφή του κόσμου που αγαπούν, σε αυτό το συγκλονιστικό τέλος των *Χρονικών της Νάρνια*.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΧΗ είναι το έβδομο και τελευταίο βιβλίο από την βλασική σειρά λογοτεχνίας του φανταστικού του Κ. Σ. Λιούις, ο οποίος, εδώ και πάνω από εξήντα χρόνια, μεταφέρει τους αναγνώστες όλων των ηλικιών στη μαγική χώρα Νάρνια, εκεί όπου τα ζώα μιλούν και το πεπρωμένο μπορεί να οριστεί απ' την αρχή. Το βιβλίο περιλαμβάνει τις πρωτότυπες ασπρόμαυρες εικόνες που είχε δημιουργήσει για τη Νάρνια η βραβευμένη Πολίν Μπέινς.

NARNIA®

The Chronicles of Narnia®, Narnia®, and all book titles, characters and locales original to The Chronicles of Narnia are trademarks of C.S. Lewis Pte. Ltd. Use without permission is strictly prohibited.

Η χρήση χωρίς άδεια απαγορεύεται ρητά.

www.narnia.com

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΚ. ΣΤΗΛ. 21662